

Вінцэсь Ліпскі Назіранні за назіральнікамі

Ївонка Сурвілла ў інтэрвію «Нашай Ніве» прапанавала кожнаму беларусу схадзіць да суседскай бабулькі і дапамагчы ёй жыць — бо яна беларуска. Добра, што хоць можа да Канады не дакацілася савецкае дысідэнцтва. А вось чую па радыё: адзін райкам БПСМ арганізаваў атрад валанцёраў, якія задарма памагаюць старым людзям, Гэта ўсё ж бліжэй да прапановы старшыні Рады БНР, чым нашаніўскае «свечачкі ў вокнах запаліць...» ці маладафронтаўскія акцыі па спісванні сцен.

Пасля падпісання нейкага чарговага дагавору аб інтэграцыі з Расеяй Таварыства Беларускай Мовы выступіла з пратэстам, што дагавор складзены толькі на расейскай мове. Калі ТБМ так хвалюецца за правільны ход інтэграцыі, то магло б прапанаваць свае паслугі ў перакладзе на беларускую.

Раман Ул.Сакалова «Заўсёды светла ля турэмных муроў» у расейскім варыянце большы па аб'ёме і лепш «распісаны», чым беларускі, які нагадвае нейкі кінасцэнар. Але малаверагодна, што яго магла б заўважыць расейская літаратурная крытыка, бо кніжак у Расеі навалом, і Сакаловых у адной Маскве — колькі хочаш. А вось Ліда Куратава ў «Нашай Ніве» піша — пра беларускі варыянт, — што гэта сапраўдны шэдэўр беларускай літаратуры. Бедная Л.

Аб'ява ў вестыбюлі інстытута культуры: «Запрашаюцца дзяўчаты ў балетную трупу для працы за мяжой. Уменне танцаваць неабавязковае». Для гэтых жа танцаў вярбуюць дзяўчат два італьянцы амаль штодня ў цэнтры Менску, не хаваючыся, на адным і тым жа месцы. Трэба сказаць, што густы ў іх куды лепшыя, чым у журы конкурсу «Міс Малады Фронт».

Славамір Адамовіч апісвае, як ён на вуліцы пазнаёміўся з маладой цыганкай. Тая выпаліла дзве цыгарэты, яны два разы пацалаваліся, і яна добра пахла. Як па-мойму, дык цыганка, што выпаліла запар дзве цыгарэты, магла б пахнуць хіба якім цыганскім чортам. (Бо я сам не палю — як і Славамір.) Але пакінем тых віртуальных цыганак і арганістак паэтам. Я вось заўважыў, што

сам стаў прыглядацца дзяўчат з валасамі рыжага адцення, ды не да фарбаваных, а да сапраўдных, што часам любяць схвацца ад бязлітасных сонечных прамянёў у прахалодзе метро. А не скажу, каб раней мне надта ўплываў колер валасоў.

Не ўдалося мне высветліць, як уяўляе сябе сама дзяўчына, калі паліць. Лепей і не пытацца. Сярод мужчын звычайная рэч — размовы аб тым, што добра было б кінуць паліць, а для жанчын такія размовы, мякка кажучы, нехарактэрныя. Бо каб гаварыць аб гэтым, трэба прызнаць, што нешта будзе не так, а значыць — уявіць сабе ранішні кашаль, мяшкі пад вачмі, якія ўжо не праходзяць, бесталковых мужоў, абарты, разводы... Мне таксама шкада гэта сабе ўяўляць, але заўсёды хочацца натаўчы галаву тым асобінам мужчынскага полу, якія паляць разам з дзеўкамі. Таталітарная лічнасьць, кажуць.